

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy senátu Petra Mikeše a soudců Ondřeje Sekvarda a Milana Podhrázkého v právní věci žalobce: **R. N.**, zastoupeného Mgr. Václavem Voříškem, advokátem se sídlem v Praze 8, Ledčická 649/15, proti žalovanému: **Krajský úřad Olomouckého kraje**, se sídlem v Olomouci, Jeremenkova 40a, ve věci žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 3. 2017, čj. KUOK 28081/2017, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě – pobočka v Olomouci z 2. 5. 2018, čj. 72 A 22/2017 - 24,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Rozsudkem Krajského soudu v Ostravě – pobočka v Olomouci (dále „krajský soud“) označeným v záhlaví byla zamítnuta žaloba žalobce proti rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Zábřeh ze 7. 12. 2016, čj. 2016/2005/DO-MUZB-12 (dále „rozhodnutí správního orgánu prvního stupně“), kterým byla žalobci uložena pokuta ve výši 1 500,- Kč za přestupek podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále „zákon o silničním provozu“), jehož se měl z nedbalosti dopustit 15. 6. 2016 v 10:45 hod na silnici II. třídy č. 315, ulici Leštinské v obci Zábřeh tím, že užil k jízdě motorové vozidlo tovární značky AUDI A6 4G, reg. zn. X, které

nesplňovalo technické podmínky stanovené zvláštním právním předpisem, kdy na zasklení pravých a levých předních bočních dveří vozidla byly nalepeny neschválené zatemňovací fólie. Tím porušil § 5 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu. Dále mu byla uložena povinnost uhradit náklady řízení. Správní orgán prvního stupně vyšel ve svém rozhodnutí ze spisové dokumentace, zejména podkladů Policie České republiky v podobě oznámení o přestupku, záznamu o něm, fotodokumentace vozidla a videozáznamů pořízených v průběhu kontroly. Dospěl k závěru, že v důsledku úpravy předních bočních skel v rozporu s předpisem EHK č. 43 došlo ke snížení světelné propustnosti způsobem rozporným s § 37 písm. d) zákona č. 56/2001 Sb., o podmínkách provozu na pozemních komunikacích (dále „zákon o podmínkách provozu“), když zároveň nebyla oproti zasklení zadních bočních skel přední skla opatřena štítkem se schvalovací značkou s příslušnými náležitostmi prokazujícími schválení technické způsobilosti dané úpravy podle přílohy č. 12 odst. 21 písm. e) a odst. 30 písm. a) vyhlášky č. 341/2014 Sb., o schvalování technické způsobilosti a o technických podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích (dále „vyhláška“). Fólie tak neměly být použity bez ohledu na neprovedení kontroly propustnosti světla zasahujícími policisty. Námitky žalobce shledal správní orgán prvního stupně nedůvodnými, a to s přihlédnutím k předloženým důkazům, když ohledání vozidla nepovažoval za účelné po šesti měsících po provedení kontroly. Zavinění dovodil nedbalostí, neboť nebyly zjištěny okolnosti nasvědčující zavinění ve formě úmyslu. Žalovaný se ztotožnil s rozhodnutím správního orgánu prvního stupně a na jeho zjištění odkázal, když za postačující konkretizaci zavinění ve výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně považoval zmínku o spáchání přestupku z nedbalosti, aniž by byla upřesněna její forma. Rovněž dospěl k závěru, že byl dostatečně zjištěn a popsán i materiální znak přestupku v podobě ohrožení zákonem chráněných zájmů.

[2] Krajský soud napadeným rozsudkem žalobu zamítl, neboť správní orgány obou stupňů dospěly ke správným závěrům o přítomnosti zatemňovacích fólií bez příslušného označení. Ty byly podepřeny dokazováním a poté správně právně posouzeny. Rozhodnutí žalovaného vypořádalo všechny vznesené námitky, obsahovalo důvody i důkazy, které k jeho závěrům vedly. Důkazy byly provedeny v dostatečném rozsahu. Rozhodnutí správních orgánů obou stupňů obsahovala všechny náležitosti dle zákona, když uvedla porušení konkrétních právních předpisů. Skutečnost, že některé důkazy zůstaly nevypořádány – výslech majitele vozidla a účetní knihy, neměla vliv na zákonnost rozhodnutí žalovaného. Kromě toho důkazy, jež byly provedeny, měly vyšší vypovídací hodnotu, než důkazy neprovedené. Forma zavinění v podobě nedbalosti ve výroku rozhodnutí byla uvedena, když není nikde stanoveno, že musí být specifikována i forma nedbalosti. Rozlišení formy nedbalosti nakonec nemá v daném případě žádné důsledky, přičemž ze strany žalobce nebyla tvrzena žádná okolnost vylučující jeho odpovědnost za přestupek.

II. Obsah kasační stížnosti

[3] V kasační stížnosti proti shora specifikovanému rozsudku žalobce (dále „stěžovatel“) namítal, že krajský soud nesprávně posoudil právní otázku [§ 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále „s. ř. s.“]. Ve výroku rozhodnutí správních orgánů obou stupňů chybí uvedení všech právních norem, jež ve svém celku tvoří skutkovou podstatu přestupku, jenž je stěžovateli kladen za vinu, což je v rozporu s judikaturou

pokračování

Nejvyššího správního soudu. Nepostačí uvést příslušné právní normy pouze v odůvodnění rozhodnutí, což je závěr, k němuž nesprávně dospěl krajský soud. Z toho, jakým způsobem byl výrok odůvodněn, nelze dospět k závěru o tom, porušení jaké konkrétní právní normy a tedy i povinnosti bylo stěžovateli kladeno za vinu a v čem spočívá jeho protiprávní jednání, zda v užití fólie neschváleného typu, nebo jen typu neopatřené příslušnou značkou nebo typu, který ještě navíc pohlcuje barvu předmětů, nebo dokonce návěstních svítidel či signálů a z čeho taková povinnost plyne. Správní rozhodnutí odkazuje na předpis EHK č. 43, který nelze dohledat, dále na neexistující § 37 písm. d) zákona o podmínkách provozu. Rovněž odkaz na vyhlášku, je zmatečný, neboť tak mohlo být učiněno pouze ve spojení s normou na přílohu vyhlášky odkazující, kromě toho z vyhlášky plyne povinnost dopadající pouze na užití fólie zatemňovací nebo bezpečnostní, což nebyl případ stěžovatele. Buď měl stěžovatel použít neschválenou fólii, nebo užitou fólii správně neoznačil. V každém případě se nejednalo o fólii zatemňovací, ale protisluneční obsahující pouze UV filtr.

[4] Rovněž nebylo prokázáno, že v dané věci byl přestupek spáchán z nedbalosti, neboť i ta se musí prokazovat, a to i v její konkrétní formě. Z neprokázání úmyslu nelze automaticky dovodit, že byl přestupek spáchán z nedbalosti. Uvedení formy zavinění ve výroku nezabývá správní orgány povinnosti tato zjištění řádně odůvodnit vycházejí přitom z výsledků dokazování. K těmto úvahám nepřispěl svým rozsudkem ani krajský soud poukazem na to, že se od řidičů očekává zachování přiměřené míry opatrnosti. Nebylo tak vůbec prokázáno, že by se ze strany stěžovatele jednalo o zaviněné jednání a tedy přestupek vůbec.

[5] Dále stěžovatel namítá vady v procesu dokazování před správním orgánem [§ 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.]. Měl být proveden důkaz ohledáním vozidla a přeměřením propustnosti skel, neboť tyto důkazy mohly mít vliv na posouzení materiální stránky skutkové podstaty přestupku a prokázat to, že na vozidle nebyly neschválené zatmavovací fólie. Opomenuty byly rovněž některé důkazní návrhy, když tuto vadu nemohl napravit krajský soud, neboť jde o součást uvážení správního orgánu, přičemž tato vada mohla být vliv na zákonnost rozhodnutí; posuzovat vypovídací hodnotu důkazu nadto nelze, pokud nebyl proveden, a přesně takto postupoval krajský soud. Provozovatel vozidla rovněž mohl přispět k objasnění věci, neboť by měl být nejlépe informován např. o tom, zda se jedná o fólii schválenou, pouze bez ověřovacího štítku, nebo z ní byl štítek odstraněn, případně o jaký typ fólie se jedná.

[6] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

III. Posouzení kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem

[7] Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal formální náležitosti kasační stížnosti. Konstatoval, že stěžovatel je osobou oprávněnou k jejímu podání (§ 102 s. ř. s.), kasační stížnost byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.) a stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[8] Důvodnost kasační stížnosti Nejvyšší správní soud posoudil v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž

by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), přičemž žádnou takovou vadu neshledal.

[9] Nejvyšší správní soud se nejprve (III./A) zabýval námitkou nesprávného posouzení právní otázky [§ 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.] a dále námitkami vad řízení [III./B; § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.].

III./A

[10] Podstatou části námitek nesprávného posouzení právní otázky bylo nedostatečné vymezení protiprávního jednání kladeného stěžovateli za vinu uvedením všech na projednávanou věc po hmotněprávní stránce dopadajících právních norem. Námitka není důvodná.

[11] Nepominutelnou náležitostí rozhodnutí soudu i správního orgánu je výroková část, odůvodnění a poučení o případných opravných prostředcích či možnosti výkonu rozhodnutí. Výrok musí být formulován takovým způsobem, aby bylo zřejmé, o čem správní orgán či soud rozhodly, podle jakých ustanovení a jakým způsobem. V odůvodnění pak musí být uvedeno, jakými úvahami byl ten který orgán při rozhodování veden a na základě jakých důkazů byla učiněna skutková zjištění. Z logiky věci musí být mezi výrokem rozhodnutí a jeho odůvodněním soulad, neboť obě části jsou součástí jednoho celku a jedna navazuje na druhou (pro účely rozhodování o správním deliktu je na místě odkázat na rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem z 1. 6. 2012, čj. 16 A 1/2011 – 73, č. 1975/2010 Sb. NSS), v opačném případě by bylo takové rozhodnutí postiženo nesrozumitelností a bylo by nepřezkoumatelné (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu z 16. 3. 2010, čj. 1 As 92/2009 – 65). S ohledem na skutečnost, že potenciální výkon rozhodnutí se týká pouze výroku takového rozhodnutí, je třeba v souladu s posledně citovaným rozsudkem zdejšího soudu (bod 14 odůvodnění) klást na výrokovou část rozhodnutí přísné formální nároky. Účelem takové přesnosti je vyloučení dvojího postihu za totéž jednání – zásada ne bis in idem (viz též usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu z 15. 1. 2008, čj. 2 As 34/2006 – 73, č. 1546/2008 Sb. NSS).

[12] K tomu, aby dvojí postih byl vyloučen, musí být v intencích rozsudku Nejvyššího správního soudu z 28. 11. 2007, čj. 7 As 7/2007 – 63, výrok *„formulován tak, aby z něho bylo zcela jednoznačně patrné, jakého správního deliktu se stěžovatel dopustil a podle jakého ustanovení zákona mu byla stanovena správní sankce“*. Nezaměnitelně je pak takový správní delikt formulován upřesněním místa, času a způsobu spáchání a odkazem na konkrétní právní normu, která byla porušena, a rovněž tak ustanovením, na jehož základě byla pachateli správního deliktu uložena sankce a jaká. Nejvyšší správní soud v usnesení rozšířeného senátu z 31. 10. 2017, čj. 4 As 165/2016 – 46, č. 3656/2018 Sb. NSS, konstatoval, že *„Správní orgán rozhodující o správním deliktu musí ve výrokové části rozhodnutí (§ 68 odst. 2 správního řádu) uvést všechna ustanovení, byť obsažená v různých právních předpisech, která tvoří v souhrnu právní normu odpovídající skutkové podstatě správního deliktu. Pokud správní orgán ve výrokové části rozhodnutí (§ 68 odst. 2 správního řádu) neuvede všechna ustanovení, která zakládají porušenou právní normu, bude třeba v každém jednotlivém případě posoudit závažnost takového pochybení. Při úvahách, zda je neuvedení určitého ustanovení ve výrokové části odstranitelné interpretací rozhodnutí,*

pokračování

bude významné zejména to, zda jasné vymezení skutku ve výroku rozhodnutí dovoluje učinit jednoznačný závěr, jakou normu pachatel vlastně porušil. Důležité bude též to, jaká ustanovení ve výrokové části správní orgán uvedl, a jaká neuvedl. Ke zrušení rozhodnutí bude třeba přistoupit i tehdy, nebude-li chybějící ustanovení zmíněno ani v odůvodnění rozhodnutí.

[13] V projednávané věci správní orgány rozhodly tak, že žalobce shledaly odpovědným za přestupek, jehož se měl dopustit „podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu....., čímž porušil povinnost podle § 5 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu“, podle kterého je řidič kromě povinností uvedených v § 4 dále povinen „užít vozidlo, které splňuje technické podmínky stanovené zvláštním právním předpisem“. V odůvodnění správní orgány zmínily též odkaz na § 37 písm. d) zákona o podmínkách provozu, podle něhož „silniční vozidlo je technicky nezpůsobilé k provozu na pozemních komunikacích, pokud byly na vozidle provedeny neschválené změny anebo zásahy do identifikátorů vozidla, například VIN“. Doplnily i zmínku o příloze č. 12 odst. 21 písm. e) a odst. 30 písm. a) vyhlášky, podle níž musí být fólie (bezpečnostní, ztemňovací, protisluneční pásy) schválené a označené na viditelném místě, bez nutnosti demontáže výrobku, specifikací výrobce a typem výrobku a schvalovacím číslem ATEST 8SD XXXX.

[14] Z dikce ustanovení zákona o silničním provozu je patrné, že se jedná o právní normy odkazující, jejichž naplnění je možné až v souvislosti s aplikací další právní normy – normy odkazované. Takovou právní normu rozhodnutí správních orgánů ve výroku neobsahovala, pouze v odůvodnění bylo odkázáno na zákon o podmínkách provozu a poté i vyhlášku vydanou k jeho provedení.

[15] Z bodu 21 odůvodnění usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu sp. zn. 4 As 165/2016, plyne, že správní orgán „rovněž musí uvést ustanovení odkazující i ve stejném zákoně obsažená ustanovení odkazovaná, stejně jako musí eventuálně uvést normu blanketní a ustanovení jiného právního předpisu, které na normu blanketní navazuje“. V případě, že se tak nestane, ponechává uvedené usnesení prostor pro případnou nápravu takové vady cestou interpretace rozhodnutí, aby bylo jednoznačně možné dospět k závěru o porušení konkrétní právní normy, přičemž musí být přihlédnuto k tomu, jaká ustanovení byla v textu uvedena.

[16] Nejvyšší správní soud je toho názoru, že správní orgány obou stupňů jednoznačně uvedly, v čem spočívá protiprávní jednání stěžovatele nejen vymezením skutkovým, ale i tím, že vymezily porušení jeho povinností citací právních norem na jeho jednání dopadajících v celém souhrnu. Skutečnost, že se tak nestalo výlučně ve výroku, ale částečně i v odůvodnění, nezpůsobuje nezákonnost napadeného rozsudku, pokud se použité právní normy vzájemně nevylučují nebo jejich citací nevznikají pochybnosti o tom, jaké povinnosti se mají týkat. Takovými nedostatky se rozhodnutí správních orgánů obou stupňů nevyznačují, neboť jejich úvaha je v tomto směru poměrně jasně specifikována (str. 3 rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, str. 3 rozhodnutí žalovaného). Jakkoli lze považovat odkaz na předpis EHK č. 43 za poněkud zavádějící, neboť se nejedná o obecně závazný právní předpis (jde o předpis Evropské hospodářské komise Organizace spojených národů o jednotných ustanoveních pro schválení typu bezpečnostních zasklívacích materiálů a jejich montáž ve vozidlech), řeší pro projednávanou věc rozhodující problematiku prakticky shodným způsobem jako vnitrostátní normy. Zmiňoval-li

stěžovatel neexistující ustanovení § 37 písm. d) zákona o podmínkách provozu (technická nezpůsobilost vozidla v důsledku provedení neschválených změn), jednalo se z jeho strany o omyl daný přehlédnutím novely daného ustanovení zákonem č. 63/2017 Sb., nemající na něj projednávanou věc žádný vliv, neboť nabyl účinnosti až po vydání rozhodnutí správních orgánů obou stupňů. Do doby účinnosti dané novely nebyl § 37 dělen na odstavce. Uvedená novela do něj přidala další odstavec a ten dosavadní dosud neoznačený byl očíslován jako odstavec 1.

[17] Jestliže stěžovatel spojoval s nejasným vymezením porušení právní povinnosti uvedením odkazů příslušných právních norem nejasnost v tom, čeho se měl protiprávně dopustit, zda v užití fólie neschváleného typu, fólie pouze neopatřené schvalovacím štítkem, nebo typu, který ještě navíc pohlcuje barvu předmětů, nebo dokonce návěštních svítidel či signálů a z čeho taková povinnost plyne, popsal pouze důsledek tvrzené vady nesprávného posouzení právní otázky. Takový důsledek však v projednávané věci nenastal a námitka uvedeného charakteru není důvodná, neboť nenastala ani vada posouzení právní otázky v podobě chybějící citace všech porušených právních norem.

[18] Stejný argument platí i o tvrzené zmatečnosti odkazu na vyhlášku, neboť není podle Nejvyššího správního soudu třeba uvádět ve výčtu uplatněných právních norem takovou, která je pouze normou zmocňovací k vydání právního předpisu blíže upřesňujícího danou otázku, nelze rovněž přehlédnout, že § 5 písm. a) zákona o silničním provozu odkazuje, byť tomu tak je v poznámce pod čarou, i na vyhlášku o schvalování technické způsobilosti vozidla. Ustanovení vyhlášky aplikovaná pak správními orgány obou stupňů – čl. 12 odst. 21 písm. e) a odst. 30 písm. a) přílohy vyhlášky - jednoznačně konstatují nutnost užití vozidla pouze s takovou výbavou (v projednávané věci zatemňovacími fóliemi), jež splňují předepsaná kritéria. To Nejvyšší správní soud konstatoval již shora v bodu [13] tohoto rozsudku.

[19] Spatřoval-li stěžovatel nesprávné posouzení právní otázky v tom, že na jeho případ byla aplikována ustanovení nesprávně, protože se nejednalo o fólii zatemňovací, ale protisluneční pouze obsahující UV filtr, je jeho námitka v první řadě nepřijatelná podle § 104 odst. 4 s. ř. s., neboť ji neuplatnil v řízení před krajským soudem, ač mu v tom nic nebránilo. Nad rámec uvedeného je na místě zmínit, že námitka je v rozporu s tvrzením jeho samotného. Již v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně připustil, že vozidlo bylo vybaveno zatemňovací fólií, pouze neztemňující nad povolenou míru. Navíc je i z videozáznamů evidentní, že přední boční skla jsou zatmavená (bez ohledu na míru prostupnosti).

[20] Pochybnosti nemohly vyvstat ani při porovnání citovaných právních norem a skutkového vymezení protiprávního jednání stěžovatele, neboť mezi nimi nevznikl žádný rozpor naznačující snad nepřiléhavé právní argumentaci nebo její nejasnosti, či pochybnostem o tom, co bylo stěžovateli kladeno za vinu. Jednoznačně mu bylo kladeno za vinu to, že na vozidle byly provedeny neschválené technické změny v podobě užití vozidla se zatemňovacími fóliemi na předních bočních sklech, aniž by tyto fólie a oprávněnost jejich použití byla doložena příslušným označením podle vyhlášky. Z rozhodnutí nelze dovodit, že by stěžovateli mělo být kladeno za vinu zatemnění bočních skel nad povolenou míru (to uvádí stěžovatel v rámci odvolání i předtím v reakci na

pokračování

předvolání k ústnímu projednání přestupku). Pokud by tomu totiž tak bylo, pak by taková skutečnost vedla k nezpůsobilosti vozidla k provozu s výjimkou nouzového dojetí podle § 40 odst. 1 písm. b) bod 2 vyhlášky. Z videozáznamu je však patrné, že zasahující policista přistoupil pouze ke zkrácení doby platnosti osvědčení o technické způsobilosti vozidla. Užití zatemňovací fólie nakonec sám stěžovatel v odvolání připustil, pouze tvrdil, že nepřesahovala nepovolenou míru. Stěžovateli však nebyla vyčítána míra zatmavení skel nad míru povolenou, proto logicky nebylo třeba přeměřit světelnou propustnost skel, neboť jejich tmavost nebyla zřejmě zjevně nižší než 70 % ve smyslu § 40 vyhlášky. Míra zatmavení oproti běžnému sklu nicméně byla zcela zjevná. I takové jinak přípustné zatmavení však musí být schváleno a potvrzení tohoto schválení je prokazováno umístěním příslušného označení na použité fólii. Jelikož v projednávané věci se žádné z předních bočních skel vozidla užitého stěžovatelem příslušným označením nevyznačovalo, bylo třeba považovat změnu vozidla za neschválenou. Povinnost mít zatemňovací fólii schválenou a ještě na ní mít umístěno příslušné označení o schválení je dáno kumulativně. Výrok rozhodnutí správních orgánů nebylo možné považovat za zcela přesný ve smyslu shora citované judikatury zdejšího soudu a jí zmiňované prioritě uvedení všech právních norem, jež ve svém celku tvoří znaky skutkové podstaty správního deliktu nebo přestupku právě ve výroku. Při spojení výroku se zmínkou o porušených právních normách, skutkového vymezení jednání s odůvodněním rozhodnutí správních orgánů, v nichž již jsou uvedena i další ustanovení stanovující povinnost užít k provozu vozidlo splňující technické podmínky, lze dospět k jednoznačnému závěru o tom, v čem bylo spatřováno porušení povinností stěžovatelem a podle jaké právní normy byl skutek posuzován. Není tak ponechán prostor pro pochybnost o tom, jakého skutku se stěžovatel dopustil, v čemž by bylo možné pro budoucnost spatřovat riziko dvojího postihu či jiné nejasnosti o totožnosti skutku.

[21] Pokud jde o námitku nesprávného posouzení právní otázky týkající se formy zavinění v podobě nedbalosti a chybějící vymezení její konkrétní formy a zcela opomenutého dokazování subjektivní stránky, je třeba považovat uvedenou námitku za nedůvodnou.

[22] Správní orgány obou stupňů a v návaznosti na ně i krajský soud učinily závěr, že ve věci nebyly shledány okolnosti nasvědčující úmyslné formě zavinění přestupku. Správní orgán prvního stupně ve výroku uvedl, že stěžovatel spáchal přestupek z nedbalosti, aniž by tento závěr v odůvodnění podrobněji rozvedl. Žalovaný se otázkou zavinění zabýval v rozsahu námítky uvedené v odvolání, že ve výroku mělo být uvedeno i to, zda šlo o nedbalost vědomou či nevědomou. Stěžovatel v kasační stížnosti rozporoval úvahy správních orgánů, že z chybějícího úmyslu dovodily zavinění ve formě nedbalosti.

[23] Úvaha, že nebyl-li prokázán úmysl, musí se jednat o nedbalost, by skutečně byla nesprávná, nicméně takovým způsobem závěr správních orgánů postavený nebyl. Lze souhlasit se stěžovatelem, že z toho, že nedošlo k naplnění jedné formy zavinění, nelze automaticky předpokládat naplnění formy jiné, v tomto případě méně závažné. Jelikož je zavinění jako subjektivní stránka skutkové podstaty přestupku jedním ze znaků skutkové podstaty, podléhá stejně jako ostatní znaky dokazování ze strany správních orgánů, na což správně poukázal i stěžovatel odkazem na rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu z 14. 1. 2014, čj. 5 As 126/2011 – 68, č. 3014/2014 Sb. NSS. Správní orgány obou stupňů však uvedly, že nebyly shledány okolnosti nasvědčující úmyslnému

zavinění. Takto učiněný závěr by neobstál jen tehdy, kdyby jeho správnost nebylo možné dovodit s přihlédnutím k individuálním okolnostem případu, jež byly z jejich strany zcela evidentně brány v úvahu při kvalifikaci subjektivní stránky přestupku. V projednávané věci nebylo sporné (u správních orgánů) to, že stěžovatel jako řidič řídil vozidlo, které nesplňovalo technické požadavky podle shora citovaných norem. Na straně řidiče je dána zcela jasná povinnost podle § 5 písm. a) zákona o silničním provozu užít vozidlo splňující technické požadavky. Je tak evidentní, že řidič již v okamžiku užití vozidla má a může vědět, v souladu se zásadou neznalost zákona neomlouvá (*ignorantia legis non excusat*), že užije-li vozidlo, které technické požadavky nesplňuje, může být za takové jednání postižen. Skutečnost, zda stěžovatel věděl, že může předpisy porušit i užitím fólie nesplňující stanovené požadavky, není podstatná, podstatné je, že si měl a mohl být vědom toho, že vozidlo a jeho výbava technické požadavky nesplňuje. Užil-li vozidlo, aniž by prověřil, zda fólie jsou vyhovující, jde tato skutečnost pouze k jeho tíži, a to minimálně v podobě nedbalosti nevědomé. Ze všech skutkových okolností případu i přístupu správních orgánů obou stupňů je pak zřejmé, že všechny uvedené okolnosti byly brány v úvahu a promítly se do jejich závěru o subjektivní stránce. Byť lze oběma orgánům vytknout, že se mohly otázkou zavinění zabývat podrobněji, je zřejmé, že tuto otázku posuzovaly a žalovaný se jí výslovně zabýval v intencích podaného odvolání, ve kterém to, že stěžovatel jednal zaviněně alespoň v nedbalostní formě, nebylo jakkoliv zpochybněno.

[24] Pokud jde o způsob vypořádání námítky obdobného charakteru krajským soudem, to je obsaženo v bodech 41 a 42 napadeného rozsudku. Opět i krajskému soudu je možné vytknout poměrně stručné vypořádání uvedené námítky, na druhou stranu již vychází při posouzení uvedené otázky prakticky ze stejných úvah jako zdejší soud v předchozím odstavci. Podstatná pro něj byla obecná povinnost řidiče dodržovat pravidla silničního provozu a odpovědnost za to, pokud takové povinnosti řidič nedostojí.

III./B

[25] Stěžovatel dále uplatnil námítky směřující ke zpochybnění správnosti zjištěné skutkové podstaty ve smyslu § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., byť tento důvod citací ustanovení výslovně v kasační stížnosti nezmiňuje. Naplněn je podle něj tím, že nebyl proveden důkaz ohledáním vozidla a přeměřením propustnosti skel. Námitka není důvodná.

[26] Je tomu tak zejména s ohledem na skutečnost, že sám stěžovatel v odvolání i v žalobě připustil, že na vozidle byly umístěny zatemňovací fólie. Připustil též, že na nich nebyl umístěn schvalovací štítek (rovněž v žalobě). I v dřívějších fázích řízení před správním orgánem vyjadřoval pochybnosti ne ohledně zatmavení, ale stran neschválení takového zatmavení (vyjádření z 6. 12. 2016). Dále v řízení připustil, že i půl roku po „spáchání“ přestupku je na vozidle tatáž fólie, jež propouští více než 70 % světla. Ohledání vozidla za uvedených okolností nepochybně bylo nadbytečné, neboť míra zatmavení skel nebyla pro správní orgán podstatná, jak již Nejvyšší správní soud uvedl shora v bodě [20]. Podstatné bylo, že fólie byla evidentně zatemňovací – fotografie ve spojení s videozáznamy jsou v tomto směru zcela vypovídající, štítek na nich umístěn nebyl, a za situace, kdy toto vše stěžovatel připustil, je ohledání zcela nadbytečné. Použití fólie, která nesplňuje podmínky, jež jsou pro takové použití stanoveny právními normami, a které byly aplikovány

pokračování

správními orgány, v každém případě porušuje zájem na dodržování bezpečnostních předpisů v oblasti silničního provozu. Je nerozhodné, že v konkrétním případě nenastalo žádné ohrožení zdraví, života či majetku jiných osob než stěžovatele, který tím naznačoval naprostý nedostatek společenské škodlivosti uvedeného jednání.

[27] Nedůvodnou je i námitka, v níž stěžovatel uvádí opomenutí jím navržených důkazů v podobě účetních knih nebo výpovědi vlastníka vozidla. Především je třeba zmínit, v jaké souvislosti byly navrženy. Uvedené návrhy měly pouze podpořit návrh na provedení důkazu ohledáním vozidla. K tomuto návrhu se žalovaný dostatečně vyjádřil. Návrhy nebyly činěny samy o sobě, ale měly pouze podpůrnou funkci. Přestože by bylo vhodné, aby se žalovaný k daným důkazům vyjádřil výslovně, lze vztáhnout vypořádání hlavního důkazu i na tyto důkazy, které byly výslovně uváděny pouze jako podpůrné. I oba podpůrné důkazy měly prokázat, že na vozidle byly i po šesti měsících stále tytéž zatmavovací fólie. Návrh stěžovatele se ale zcela minul se skutkovou podstatou přestupku, kterým byl stěžovatel uznán vinným. Sporné nebylo, zda fólie přesahuje ještě přípustnou mez zatmavení, ale to, zda se jedná v rámci přípustného zatmavení o fólii schválenou. To je nutné dle právních norem citovaných správními rozhodnutími obou stupňů rovněž prokazovat štítkem, který je na fólii přítomen a neoddělitelně s ní spojen. Takové umístění štítku neoddiskutovatelně na vozidle umístěno nebylo. Fólie byla zjevně zatmavovací, pročez nebylo možné učinit jiný závěr, než že se jedná o fólii neschválenou. Na tom by nemohl změnit nic ani stěžovatelem navrhovaný výslech provozovatele. K tomu soud navíc poznamenává, že provozovatelem byla právnická osoba, jejíž výslech z povahy věci nepřipadá v úvahu. Navíc jednatelem dané právnické osoby byl právě stěžovatel, což sdělil i zasahujícím policistům a Nejvyšší správní soud to ověřil nahlédnutím do obchodního rejstříku. Výpověď stěžovatele jako svědka byla vyloučena, neboť se nacházel v procesní pozici obviněného z přestupku. Stěžovateli nic nebránilo v tom, aby jakákoliv vyjádření a důkazy předložil, pokud je považoval za potřebné, což neudělal. Obdobnou vypovídací hodnotu má i důkaz v podobě účetnictví uvedené právnické osoby. To mělo prokazovat, že v mezidobí nedošlo k výměně fólie, což by ale bylo podstatné, pokud by rozhodujícím prvkem v konstrukci skutkové podstaty přestupku byla konkrétní míra propustnosti skel oscilující v okolí 70 %. Tato otázka ale zkoumána nebyla a pro posouzení protiprávnosti jednání stěžovatele byla, jak již Nejvyšší správní soud opakovaně sdělil, nerozhodná. Jen na okraj lze poznamenat, že ani zde stěžovateli nic nebránilo v předložení účetnictví, k němuž měl jako statutární orgán přístup.

[28] Stěžovateli lze dát za pravdu v posuzované otázce pouze do té míry, že žalovaný mohl ve svém rozhodnutí podrobněji rozvést, proč nepovažoval za nutné navrhované důkazy provést, aby zcela dostál požadavkům rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 6. 2009, čj. 9 As 58/2008 – 63. Z rozhodnutí žalovaného však lze jeho přístup k úplnosti zjištěného skutkového stavu a tedy i k nepotřebnosti dalších důkazů zjistit z druhého odstavce na str. 3, když shodně se správním orgánem prvního stupně uzavřel, že bylo zcela nesporné umístění zatmavovací fólie na obou předních bočních sklech, jakož i chybějící příslušné označení prokazující jejich schválení. Obdobným, byť stejně stručným, způsobem se s podobnou námitkou vypořádal i krajský soud v bodě 40 napadeného rozsudku, v němž pouze přehlédl, že stěžovatel netvrdil v odvolání, že uvedené důkazy mají prokázat, že nedošlo k instalaci zatemňovacích fólií, ale že nedošlo v mezidobí k výměně. Až v žalobě tvrzení změnil, když tvrdil, že uvedené důkazy měly prokazovat, že

na vozidle nebyly neschválené zatemňovací fólie. V obou případech takový důkaz ale skutečně byl nadbytečný s ohledem na skutkový základ, z něhož správní orgány obou stupňů i krajský soud správně vyšly. Uvedené pochybení nemohlo mít vliv na zákonnost rozhodnutí správních orgánů obou stupňů ani krajského soudu, proto námitka není důvodná (shodně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze 4. 6. 2003, čj. 6 A 12/2001–51, č. 23/2003 Sb. NSS).

IV. Závěr

[29] S ohledem na shora uvedenou argumentaci Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s. *in fine*).

[30] O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto ve shodě s ustanovením § 120 s. ř. s. ve spojení § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce ve věci neměl úspěch, žalovanému jako úspěšnému účastníku řízení pak žádné náklady nevznikly.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 13. května 2020

Petr Mikeš
předseda senátu